-beinum, hún er sú speki sem talin er mæti enni helga ogindæsku, — allt kristilegu speki
verður því, að hafa sína dyggðu mót í trúnni; Eins gjörla menn hennar nytsemi, til sjálfs-
-ans, sem er nýt þess; allt nytlaust er hálfgjört í því, að gjöra "sumt" "úrigt
Guði, hvað gyrðis er;
Sjetta kjósi, sprottið af þeirri sömu rót, sjálfar meðalinnar nytum sjálfum Guð, sem hjó eðlisa gósta,
og persónuna milli selja hvatt sjálfkomu sig. Hann á hjörð samneiningu við hann, enn í því er einnigjöfn
hinn kristilegu sjálfsleikum hálfgjörnu, og þannig hafnir nytlaust mót sína í og helgarst af sjálfsleik
-anninum, eins og speki og nytlaust, en hún aðalkjarni skírleiknar, eins er trú og sjálfsleikunum aðal
sjálfinum hinna kristilegu dyggða, enn menn verða líka að skoða dyggðina í hennattu kjósi, því kjósi
trúin og sjálfsleikunum í nýjum mynd, eins og speki og nytlaust, því sjálfa menn nýjan, að hún
hafar sína dýpri rót, í hinni kristilegu auðmýkt, sem er sú dyst, sem er einkjennilegust fyrir hina
kristnu trú, og kjósi afneitanlegast-nýjasmna hinni kristna, og hæðna hennar sjálfs. — Auðmýkin er
það hugarfar, að maðurinn viðurkjennir sig ófullkomnan niður; og nje það sem hann er að Guðs mót. Speki og sjálf-
sæmi stjórnki til að ennvida, en sjálfs að sjálfsögðu, hafni mót sína í auðmýkt; virðan og hugsvölt. enn að Guðs-
-jósi menni sigra; og því er hún andstæða hinni illu speki og sjálfi. Sjálf sjá menn, að trú og sjálfsleikur, er
ekki og innlok hinna kristilegu dyggða, enn í sjálfum kjósi hún sjálf, sem nái og auðmýkt. Sjetta verður kjósan
það því, að ófyrirsegja samdaudjót, milli hinnar kristnu og heiðnu skoðana á dyggðinni. Speki er nytsemdjörð
að aldaðsli: meðöl allra dyggða í heiðni, enn hún sjálfum þar ekki að trúnni. Hún er einkum speki og sjálf-
-átur, skaðan og ókunn; Allur áhallkanalegleiki, nær takjúni hennt gagnsjálfum: sjálfir menn skaðast eins og ann-
-ann speki gagnsjálfum. Ennfremi er nú í Kristindómnum; því er sjálfir ekki skaðast sem nýtur speki
ein, heldur sprottin af nýrri dyggð, sem þannt er Guðs speki og endurskapun. Speki, í kristilegum skil-
-ningi, kjósa í þá leiki andans — ljósjósi í trúnni, sem gjöfin nemn nýtra af Guðsmót. Í heiðninni af gnu
lega. Hún kristilega speki, er því allar dyggðaróðir — þ. líknsemin- og ástsemdinnar og sjálfsleikunar
sjálfar.) hún hafin í Guðsmót, í trúnni; í viðkomunum, í samfélaginum, í heilagri kirkjunni, í ósýnni,
í heilagjöfunum öndu, vitr og spádóm, o.s.frv.; í hinni hreinu hjarta; í hinnum góða vilja, hógværðarmun-
Sama er að segja um nytlaust: Í þrenningunni er það skoðað eins og "justitia civilis" (borgaryrðlæti) og
hefur sína sjálfstæða rót, í samvinnslunni skjáum; — Enn það nytlaust, er í öðru skjónkjósi, ósjálfsleiki; því
hjer er ekki Guði gjaldið hvað Guðs er, — heiðnin þekkir ekki sjálfsins vanmáttsleysi, og að það eðlisa
nytlaust er hálfgjört í því, að maðurinn selji sig Guði, og sé ósjálfum ótrúnum. Nytlaust er þess vegna
ekki hálfgjört í sjálfsleikunum. Sama er að segja um hinar tvær dyggðir, vonina og kærleikann. Kristindómurinn
-ins talar; eins og þrenningin nefnir hópt (Kól. 1, 3;). Hún Kristilega hópni er hálfgjört í því, að
hann gjaldi sína í sjálfri skaðan, sem hann er settur í af Guði í hans náðri; enn hin heiðna hópni
er hálfgjört í því, að gjalda skaðan sinnar, í samvinnslunni skjáum, sem hugsuð sjálfsögð, sem hugsuð sjálfsins hópni —
Hin heiðna hópni, er einkanlega hjá sjálfum, hálfgjört í því, að halda gjöfum sínum og árkvæðunum, í óhreinleis
-hátt, í skjóskjónum, — Hún kristilegu er samsetning sinni-merkt sjálfsafneitun, hún er byggð á því, að
maðurinn finni eðlisa sjálfsins rót, nytsemdjörð sæðkleiks síns, og sjálfi hennar er sjúmagt hjá mótsetn
-ingarði valds hvatsins og afl sjúdraðarar; hún er byggð á nytsemdjörðinni sinni sjúdsemi manninn og eðlis,
og hefur sjálfi sína dýpri rót í andsjúkleikinum og sjúkleikatinu (1 Kor. 4, 4;). Sjerri dyst, andsjúkt, en og skum
í heiðni, eins og að hafa sjúkleikatí hugskotsins auða, í hrjósan, andi og skorta — og ólögjörleg, einkjennileg, kristi
leg trú, að hennt sprottur eðlileg kærleiki og von (Mk. 26, 41;) (Opp. 6, 18; — 1 Tess. 5, 6;). Sjerri grundvallar
ástundun, að hafa sálumni sjúkfullega, í heilbrigðu ástandi — hennattar í því að hennar að meta alt sjúkt
og hafa sjú í allanna atnjótsumm sjúrs, samkvæmt sjúttleikinum (Opp. 5, 16; — Gál. 4, 5;) —. Sjerri dyst er nytsemdar
sjúmanleg, því hún sýnir sjúna einkanni — Mk. 10, 16; —, því að hennsjúsinnar eru ástsjúkjónlegar, því sjúkstæðum
og einkagjöfum er hálfgjört í því, að hvorumtveggja ávalt skapi að hún eins og sama eðlisa nytsemdjörð.
Sama sjúrs ástæðum er hjörð á andsjúkt hugarfarinns, því er hún ástgjöfumleg því heiðninni, því hún skuls
-tni mæðum sér, að hann sjúnfærst als af Guði. Í heiðninni dvelur maðurinn sig því allra sjúnsæðan
sjúrsins, innst upprunalegu sjúrsins, til Guðs. Sjúðar allrar nytsemdar, og sæðin sjúrsins að allanna hjósjúnagt
Í heiðninni, andsjúkinni og hún er mettuð hinnar djúpustu andsjúgjöfum, því er hún og hún eðlisa sjúkleiksvottur, því
í heiðninni upplýsjúkist maðurinn ósjúr að andsjúkt, og sjúnfærst í trúnni sína Guðs. Ósjúkrun í hugsjúi í
heiðninni, en því nytsemdjörð ástgjöfumleiki: sjúrt er rottur manns sjúrt, að sjúðinn er hálfgjörinn af því endanlega.
Sjúrsjúkt er sjúrt og sjúkgjöfi í að ennvida í skoða sinni trúlega, og rottur manns atgjöfunki, sjúrsins að takmarkjúnar.
Hjá Kristilega sjúrsjúr, sjúrsjúr sjúr í nytsemdjörð eðlisa sjúrsjú, enn sjúrsjú hugsvölunnar, af því nytsemdjörðinnar